

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/125/2018
Identifikačné číslo spisu: 6116206877
Dátum vydania rozhodnutia: 18.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Oľga Trnková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6116206877.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Grösslingová 77, IČO: 31 351 026, zastúpenej Advokátskou kanceláriou SEDLAČKO&PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M proti žalovaným 1/ V., bývajúcemu v S., 2/ K.j, bývajúcej v S., o 20 203,04 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13C/104/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. októbra 2017, sp. zn. 12Co/311/2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. októbra 2017, sp. zn. 12Co/311/2017 a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 28. marca 2017, č. k. 13C/104/2016-106 vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol a rozhodol o trovách konania, z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Dovolacie konanie v časti istiny vo výške 496,10 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% p. a. zo sumy 496,10 € od 30. decembra 2015 do zaplatenia a úrokov vo výške 6,99% zo sumy 496,10 € od 30. decembra 2015 do zaplatenia z a s t a v u j e.

Odôvodnenie

1/ Žalobkyňa sa návrhom na vydanie platobného rozkazu, doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica 15. apríla 2016, domáhala, aby súd uložil žalovaným zaplatiť jej spoločne a nerozdielne do 15 dní od doručenia platobného rozkazu 20 203,04 € ako istinu, riadny úrok vo výške 6,99% zo sumy 20 203,04 € odo dňa 30. decembra 2015 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 5% zo sumy 20 203,04 € odo dňa 30. decembra 2015 do zaplatenia a trovy konania s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého. Uviedla, že na základe zmluvy o stavebnom sporení č. 32530911/7930, uzatvorenej na cieľovú sumu 19 100 € a žiadosti o poskytnutie úveru, uzatvorila so žalovanými zmluvu o spotrebiteľskom úvere k číslu úverovej zmluvy a poskytla im medziúver v zmysle Všeobecných obchodných podmienok pre stavebné sporenie FLEXIBIL v sume 19 100 €

pri úrokovej sadzbe 6,99% p. a. Žalovaní sa zaviazali poskytnutý úver splácať pravidelnými mesačnými splátkami, ktorá suma bola splatná vždy v prvý deň príslušného kalendárneho mesiaca a považovala sa za včas zaplatenú, ak bola pripísaná na úverový účet najneskôr 16. deň v príslušnom mesiaci. Podľa čl. VIII. predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ak poberateľ úveru v stanovených termínoch meškal so zaplacením dvoch splátok alebo nezaplatil niektorú zo splátok na základe upomienky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, mohol oprávnený požadovať okamžité splatenie celého úveru. V takomto prípade sa platná úroková sadzba zvyšovala o dobu oneskorenia o 5% p. a. Keďže žalovaní poskytnutý úver nesplátili, písomnou výzvou ich na túto skutočnosť upozornila. Žalovaní však ani naďalej poskytnutý úver nesplátili, preto ich písomnou výzvou z 26. novembra 2015 upozornila na úhradu celého zostatku úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaní ani túto písomnú výzvu nerešpektovali, požiadala ich 29. decembra 2015 o okamžité splatenie celého zostatku úveru vo výške 20 203,04 €. Súčasne sa od uvedeného termínu zvýšila platná úroková sadzba zostatku o 5% p. a. Teda ňou uplatňovaná úroková sadzba pozostáva z riadneho úroku vo výške 6,99% p. a. v súlade s § 497 Obchodného zákonníka a úrokov z omeškania 5% p. a. v súlade s § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka.

2/ Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 28. marca 2017, č. k. 13C/104/2016-106 uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňi sumu 19 706,94 € spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 30. decembra 2015 do zaplatenia, a to v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobu vo zvyšnej časti zamietol a rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,08%. V odôvodnení poukázal na vykonané dokazovanie a na základe neho na zistený skutkový stav, citoval aplikované zákonné ustanovenia (§ 1 ods. 3 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z., § 2 ods. 2 zákona č. 310/1992 Zb., § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, § 54 ods. 1, 2, 5, § 796 ods. 1, § 39, § 121 ods. 3, § 517 ods. 2, Občianskeho zákonníka, § 3 NV č. 87/1995 Z. z.) a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná čiastočne. Uviedol, že v konaní bolo preukázané uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere k zmluve o stavebnom sporení medzi stranami, ktorá je v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou. Aj keď sa úverová zmluva ako tzv. absolútny obchod riadi režimom Obchodného zákonníka v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/, nestotožnil sa s názorom žalobkyne, že daný zmluvný vzťah sa riadi Obchodným zákonníkom. Poukázal na novelu Občianskeho zákonníka - zákon č. 102/2014 Zb. účinný od 1. apríla 2014, ktorá doplnila § 52 ods. 2 o ďalšiu vetu v citovanom znení a na dôvodovú správu, z ktorej vyplýva cieľ prijatia novely. Výslovne ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté zo spotrebiteľskej zmluvy sa vždy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Citované ustanovenie už bolo účinné v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, a aj keby nie, vzhľadom na chýbajúce prechodné ustanovenia sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou tohto právneho predpisu (rozsudok NS SR, sp. zn. 8MCdo/132/2014 z 28. mája 2015). Preto v súlade s § 52 ods. 2 tretia veta OZ a so zreteľom na § 54 ods. 1, 2 OZ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy na daný právny vzťah aplikoval zákon č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení a Občiansky zákonník s tým, že zákon č. 129/2010 Z. z. sa na daný zmluvný vzťah nevzťahuje (§ 1 ods. 3 písm. d/), keďže medziúver bol poskytnutý za účelom rekonštrukcie nehnuteľnosti. Námietku žalovaných o bezúročnosti úveru pre chýbajúcu náležitosť zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z.) preto vyhodnotil za nedôvodnú. Ďalej mal za preukázané, že žalovaní porušili zmluvu, v dôsledku čoho žalobkyňa pristúpila k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ku ňu 29. decembra 2015 (čl. VIII. bod 3 zmluvy v spojení s § 12 bod 2 VOP). Žalobkyňa sa domáhala zaplatenia sumy 20 203,04 €, pričom ani na výzvu súdu nešpecifikovala, čo konkrétne túto sumu tvorí, a to s riadnym úrokom vo výške 6,99% ročne zo sumy 20 203,04 € od 30. decembra 2015 do zaplatenia, 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 20 203,04 € od 30. decembra 2015 do zaplatenia (vrátane trov konania). Vo výpise z medziúverového účtu za rok 2015 sa uvádzajú okrem výplaty medziúveru celkom vo výške 19 100 €, úroky z medziúveru 915,58 €, poplatky za upomienky 95 €, poplatok za uzavretie zmluvy 171,90 €, poplatok za poskytnutie medziúveru 229,20 €, úhrada ročného poistenia 0,66 €, úroky za oneskorenie splátok 23,46 €. Okrem toho boli zo sporiaceho účtu preúčtované na medziúverový účet prostriedky vo výške 163,82 €, čím mal vzniknúť po započítaní úhrad žalovaných vo

výške 468 € dlh 20 203,04 €. Žalobkyni priznal voči žalovaným sumu 19 706, 94 € (20 203,04 € mínus poplatky 496,10 €) spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne odo dňa nasledujúceho po mimoriadnom zosplatnení úveru, t. j. od 30. decembra 2015 do zaplatenia (§ 517 ods. 2 OZ, § 3 NV č. 87/1995 Z. z.). Žalobu zamietol v časti poplatkov

vo výške 496,10 € s príslušným úrokom z omeškania, pretože mal za to, že žalobkyňa relevantným listinným dôkazom nepreukázala nárok na zaplatenie tohto poplatku (za upomienky 95 €, za uzavretie zmluvy 171,90 € a za poskytnutie medziúveru 229,20 €).

Ak boli účtované podľa Sadzobníka poplatkov, tak neboli individuálne (teda platne) zmluvne dojednané (opak žalobkyňa nepreukázala). Ďalej zamietol žalobu v časti uplatnenia zmluvných úrokov 6,99% ročne zo sumy 20 203,04 € od 30. decembra 2015 do zaplatenia, pretože zmluvné úroky predstavujú príslušenstvo v zmysle § 121 ods. 3 OZ, ktoré nemožno ďalej úročit' úrokom z omeškania (duplicitné úročenie). Predčasným zosplatnením úveru žalobkyňa získala na jednej strane možnosť domáhať sa ihneď uspokojenia celej svojej pohľadávky voči žalovaným, zároveň však nemá voči žalovaným právo požadovať po zosplatnení zmluvne dohodnuté úroky, ale len úroky z omeškania. V prípade, ak je v zmluve dohodnuté niečo iné, takéto zmluvné dojednanie je neplatné v zmysle § 53 ods. 5 OZ, nakoľko takéto zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná a je v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany.

Od splatnosti je totiž dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Poukázal na obdobný právny záver vyslovený v iných citovaných rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove alebo Krajského súdu v Banskej Bystrici a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP.

3/ Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 31. októbra 2017, sp. zn. 12Co/311/2017 rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol (druhý výrok) a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (tretí výrok) potvrdil. Rozhodol, že žalovaní majú voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku

(§ 387 ods. 2 CSP), so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie prejednávanej veci a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Žalobkyňa v odvolaní neuvádza relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené v konaní pred súdom prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti rozsudku okresného súdu a vzhľadom na potrebu vysporiadať sa s tvrdeniami žalobkyne v odvolaní doplnil aj ďalšie dôvody. Poukázal na to,

že obligatórnou náležitosťou žaloby a súčasne plnenia dôkaznej povinnosti je aj opis rozhodujúcich skutočností a označenie dôkazov, ktorých sa žalobca domáha. Žalobca má povinnosť opísať skutok, na ktorého základe uplatňuje svoj nárok v rozsahu umožňujúcom

jeho jednoznačnú individualizáciu a v dôsledku prejednávacej zásady majú strany v občianskom súdnom konaní povinnosť tvrdenia a na ňu nadväzujúcu dôkaznú povinnosť ohľadom skutočností, z ktorých existencie vyvodzujú pre seba priaznivé právne dôsledky. Nesplnenie tejto povinnosti má za následok vynesenie rozhodnutia nepriaznivého pre tú sporovú stranu, ktorá svoju procesnú povinnosť nesplnila. Z obsahu spisu vyplýva, že súčasťou žalobných tvrdení poskytnutých žalobkyňou v žalobe nie je zaplatenie poplatkov. Pokiaľ súd prvej inštancie v odseku 33 odôvodnenia rozsudku poukazuje na článok 10 ods. 1 písm. e/ zmluvy, ktorý obsahuje odkaz na Sadzobník poplatkov, tak doplnil, že toto zmluvné dojednanie neobsahuje záväzok žalovaných platiť poplatky. Vo vzťahu k zamietnutiu časti žaloby o zaplatenie úrokov z úveru považoval za správny právny názor odvolateľa, že pri zmluve o úvere je na rozdiel od zmluvy o pôžičke bezúročnosť vylúčená, pretože ide o základnú náležitosť úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu. Poukázal však na to, že odborná verejnosť nedospela k jednoznačnému a zhodnému záveru, či veriteľovi patria zmluvne dohodnuté úroky aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, pričom pripomenul,

čo sa považuje za súčasť ustálenej judikatúry pre účely jej záväznosti, teda určitý právny názor potvrdený najvyšším súdom opakovane (kedy ide o právny názor najvyššieho súdu, nie jedného senátu). Významnú hodnotu má aj to, či bolo takéto rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, teda bolo pripomienkované predpokladaným spôsobom a odsúhlasené príslušným kolégiom a je tak považované za súčasť ustálenej judikatúry v obdobných

veciach. Navyše je potrebné zdôrazniť, že nie každé súdne rozhodnutie spadá pod širší pojem judikatúry. Pojem judikatúra zahŕňa publikované (v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky) rozhodnutia, dotýkajúce sa určitej otázky výkladu právnej normy, ktoré sú bezprostredne záväzné iba

pre rozhodnutie v konkrétnej veci, neformálne z nich však súdy často vychádzajú. Publikovanie rozhodnutia v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky je výsledkom dlhodobejšieho procesu, zahŕňajúceho riešenie konkrétnej právnej otázky nielen výkladom sporného ustanovenia súdmi, ale aj napr. akademickou obcou, čo ho odlišuje od bežne zverejneného anonymizovaného rozhodnutia. Žalobkyňa vo svojom odvolaní pri nároku na úrok po zosplatnení úveru poukazuje a cituje množstvo odbornej literatúry z obchodného práva. Na argumentáciu žalobkyne o potrebe aplikácie § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka odvolací súd uviedol, že úrok z úveru patrí len za požičanie peňazí, ku ktorému po zániku zmluvného vzťahu nedochádza. Zmluvné úroky sú splatné spolu s istinou a doba ich splatnosti sa zhoduje s dobou splatnosti úveru v zmysle § 503 Obch. Z., takže celková suma úrokov musí byť zaplatená najneskôr zaplatením poslednej splátky úveru. Vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru dlžník stráca výhodu splátok a vzniká mu povinnosť zaplatiť dlh naraz. Veriteľ stráca nárok na úrok, ktorý by mu bol pri splácaní dlhu v splátkach platený dlhší čas (aj niekoľko rokov), na druhej strane získava nárok na zaplatenie celej istiny dlhu naraz a hneď (otázka jeho okamžitej vymožitelnosti súvisí s predošlým skúmaním bonity klienta a so zabezpečením úveru). V tejto súvislosti poukázal na závery vyslovené v rozhodnutí obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, sp. zn. 4Obo/143/1998, vydané v počiatkoch právnej úpravy spotrebiteľského práva, podľa ktorého zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. Od splatnosti dlhu je dlžník v omeškaniach a vzniká jeho povinnosť platiť úroky z omeškania. Právny názor súdu prvej inštancie, že zmluvné úroky predstavujú príslušenstvo pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré nemožno ďalej úročiť úrokom z omeškaniam, vychádza z rozhodnutia NS SR z 1. júla 2000, sp. zn. 4Obo/143/1998. Aj keď ho odvolateľ označil za vydané v rozpore s § 503 ods. 3 ObZ, odvolací súd zdôraznil, že opäť ide o rozhodnutie obchodnoprávneho senátu, ktoré je možné aplikovať práve na špecifický spotrebiteľský právny vzťah. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za logický, presvedčivý, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, za prijateľné pre právnickú i laickú verejnosť. Za správny považoval aj výrok o trovách konaniach O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

4/ Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla, aby ho najvyšší súd zmenil (§ 449 ods. 3 CSP) tak, že žalobe vo zvyšnej (pôvodne zamietnutej) časti vyhovie a žalovaným uloží povinnosť zaplatiť jej sumu 496,10 € ako istinu, riadny úrok vo výške 6,99% p. a. zo sumy 20 203,04 € od 30. decembra 2015 do zaplatenia, úroky z omeškania 5% zo sumy 496,10 € od 30. decembra 2015 do zaplatenia, vrátane trov odvolacieho a dovolacieho konania z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keď právna otázka, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, je otázka: „má veriteľ právo na zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutého úveru až do jeho vrátenia, a to aj za obdobie po splatnosti úveru?“. Táto otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nebola zatiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. V Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky nebolo vo vzťahu k tejto právnej otázke publikované žiadne súdne rozhodnutie ani stanovisko príslušného kolégia najvyššieho súdu. Rovnako ani dostupná odborná literatúra neobsahuje odkaz, resp. citáciu akéhokoľvek relevantného rozhodnutia NS SR, ktoré by na spornú právnu otázku dávalo jednoznačnú odpoveď. Preto za daných okolností považovala dovolanie za prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V dovolaní ďalej cituje znenie čl. 1 ods. 1, čl. III ods. 1 predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, § 497, § 503 ods. 1, 3 ObZ, § 52 ods. 2, § 563 OZ. Uviedla, že z citovaných ustanovení vyplýva, že povinnosť platiť úroky z medziúveru nie je v zmluve o úvere uvedená ako výslovný záväzok dlžníka. Obsahuje len ustanovenie o výške úrokov (čl. I ods. 1), ktorým sa modifikuje dispozitívne ustanovenie § 502 ods. 1 ObZ, ustanovenie o tom, kedy sa začína úročiť vyplatená časť medziúveru

(čl. III ods. 1) , ktorým sa potvrdzuje, že strany ponechávajú v platnosti zákonnú úpravu § 502 ods. 1 ObZ , ktorá by mohla byť ich dohodou modifikovaná, ustanovenie o tom, kedy a akým spôsobom sú úroky splatné počas splácania medziúveru (čl. III ods. 1), ktorým sa modifikuje ustanovenie § 503 ods. 1 ObZ. Podľa nej je takáto úprava dostačujúca. Povinnosť platiť úroky je stanovená kogentným ustanovením § 497 ObZ (kogentnosť vyplýva z § 263 ods. 2 ObZ). Povinnosť platiť úroky z úveru je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, ktorú nemožno vylúčiť dohodou strán. Pri zmluve o úvere je na rozdiel od zmluvy o pôžičke bezúročnosť vylúčená, ide o základnú náležitosť zmluvy vyplývajúcu z kogentného ustanovenia ObZ. Obdobie, za ktoré dlžník je povinný platiť úroky z omeškania, suma, z ktorej sa platia a spôsob ich zaplatenia, môžu byť dohodnuté medzi zmluvnými stranami alebo môžu vyplývať

zo zákona. Ak ide o spotrebiteľskú zmluvu, platí, že na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa majú použiť osobitné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 ods. 2 OZ). Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách však neobsahujú úpravu splatnosti záväzku

(s výnimkou § 53 ods. 3 a § 53 ods. 2 OZ, ktoré sú neaplikovateľné). Následne sa má podľa

§ 52 ods. 2 OZ použiť prednostne úprava v OZ. Zákonodarca použil výraz prednostne,

čo znamená, že ustanovenia OZ sa nemajú použiť výlučne, ale len ak obsahujú úpravu použiteľnú pre záväzkový vzťah (napr. úpravu o výške úroku z omeškania alebo dĺžke premlčacej lehoty). Splatnosť záväzku je upravená v § 563 OZ. Keďže v zmluve o úvere neexistuje dohoda strán o tom, dokedy sa platí úrok z úveru, § 563 OZ ohľadom času plnenia odkazuje na príslušné zákonné ustanovenie a OZ neobsahuje žiadne také ustanovenie, z ktorého by bolo možné zistiť, kedy a za aké obdobie je daná povinnosť platiť úrok. Z toho dôvodu,

aj keby veriteľ chcel určiť čas plnenia podľa OZ, nie je to možné. OZ však vymedzuje, že pred normou uvedenou v § 563 OZ má prednosť iné ustanovenie zákona. Keďže ani § 52 ods. 2 OZ nestanovuje, že na vzťahy medzi spotrebiteľmi sa použije výlučne OZ, môže byť takou normou aj ustanovenie ObZ. V posudzovanom prípade je takou normou § 502 a § 503 ObZ.

Aj pri zohľadnení OZ jej nárok na zaplatenie zmluvne dohodnutých úrokov z nesplateného úveru sa v prípade omeškania dlžníka posudzuje v súlade s § 502 a § 503 ObZ. Legitimosť uplatneného nároku na zaplatenie úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru vyplýva prima facie z ich znenia, bez potreby duplicitných dojednaní v zmluve o úvere. Keďže ňou uplatnený nárok vyplýva priamo zo zákona (§ 502 a § 503 ObZ), záver odvolacieho súdu, podľa ktorého nepriznal nárok na zaplatenie zmluvného úroku, je nesprávny. Argumentácia súdu

sa navyše opiera o vecne nesúvisiace rozhodnutie, ktoré nezohľadňuje ustálený doktrinálny výklad ustanovenia § 502 a § 503 ObZ a konštantnú rozhodovaciu prax súdov SR a ČR. Následne poukázala na právne závery uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu SR,

sp. zn. 3Obdo/67/2013, rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 33Cdo/212/2014, sp. zn.

33Cdo/1401/2014, 33Odo/657/2005, 33Odo/518/2003, aktuálneho uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1Co/393/2016, Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/65/2016,

sp. zn. 11Co/457/2015, Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4Cob/146/2013, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43Cob/186/2013, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 14Co/83/2012. Odkázala na ďalšie nedávne rozhodnutia (rôznych) krajských súdov v SR, z ktorých vyplývajú obdobné závery. Z

citovaných § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 ObZ nevyplýva, že povinnosť dlžníka platiť úroky je limitovaná splatnosťou úveru. Jazykovým výkladom druhej vety § 503 ods. 3 ObZ možno jednoznačne dospieť k záveru, že dlžník je povinný platiť úroky až do skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. To znamená simultánne úročenie pohľadávky po splatnosti peňažného záväzku úrokom z omeškania a súčasne úrokom podľa § 502 ObZ

nie je zákonom vylúčené. Je zrejmé, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré plnia celkom odlišné funkcie. Úrok, ako zmluvne dojednaná cena úveru v zmysle § 502 ObZ za poskytnutie peňažných prostriedkov dlžníkovi a úrok z omeškania, ako zákonom predpokladaná sankcia

za omeškanie dlžníka s plnením peňažného záväzku v zmysle § 369 ObZ (resp. § 517 OZ, pokiaľ je dlžníkom spotrebiteľ). Ako už bolo uvedené, na právnu úpravu § 502 a § 503 ObZ vo vzťahu k splatnosti úrokov z úveru odkazuje aj § 563 OZ, ktorý je rozhodujúci v prípade podriadenia zmluvy pod režim spotrebiteľských vzťahov v zmysle § 52 ods. 2 OZ. Poznamenala pritom, že zákonná úprava § 503 ods. 3 ObZ je pri zohľadnení možnosti

jej modifikácie tiež „najspravodlivejšia“ k obojstranným, keďže veriteľovi priznáva právo

na zaplatenie úroku len za čas, kedy dlžník poskytnutý úver reálne užíval (t. j. do jeho skutočného vrátenia). Okamihom splatnosti úveru, resp. vyhlásením predčasnej splatnosti v nadväznosti na porušenie dlžníkovej povinnosti splatiť poskytnutý úver riadne a včas, nemôže dôjsť k zániku práva veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok. Považovala za absurdné, ak by sa takýmto spôsobom mohol dlžník zbaviť svojej povinnosti platiť úroky (mutatis mutandis R 53/1972). Právny záver, podľa ktorého má právo po predčasnom zosplatnení požadovať len úrok z omeškania, nezohľadňuje, že protiprávny stav vyvolali žalovaní svojím nezodpovedným správaním. Vyhlásením predčasnej splatnosti nedochádza k zániku (predčasnemu ukončeniu) zmluvy, mení sa iba splatnosť jednotlivých častí pohľadávky (splátok). Nezaniká ani záväzok dlžníka vrátiť veriteľovi peňažné prostriedky spolu s dohodnutým úrokom až do skutočného vrátenia peňažných prostriedkov veriteľovi (§ 503 ObZ). Zmluva o úvere naďalej trvá aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, pričom dlžníci naďalej disponujú s poskytnutými peňažnými prostriedkami. Zdôraznila, že inštitút úroku je v právnej doktríne SR a ČR dlhodobo interpretovaný ako cena za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov. Preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania, t. j. do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. Následne citovala názory vyslovené v odbornej literatúre a uviedla, že vzhľadom na doktrínálne závery a rozhodovacia prax nemožno v danom prípade akceptovať údajnú neprípustnosť paralelného úročenia istiny úverovej pohľadávky úrokom z omeškania vo výške 5% p. a. a súčasne riadnym zmluvným úrokom vo výške 6,99%. Opačným výkladom dochádza k neodôvodnenému zvýhodneniu žalovaných v jej neprospech, čo znázornila graficky. V tejto súvislosti poukázala aj na odlišné stanoviská vyslovené v citovaných nálezoch ÚS SR, poukazujúce na zjavnú a neudržateľnú predimenzovanosť ochrany spotrebiteľa a „démonizovanie“ veriteľskej pozície - v neprospech právnej istoty a celkového doterajšieho vnímania objektívneho práva v podmienkach kontinentálnej právnej kultúry. Teda aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze. Vzhľadom na uvedené mala za to, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

5/ Podaním doručeným najvyššiemu súdu 16. mája 2018 zobrala žalobkyňa dovolanie (z opatrnosti) späť v časti istiny vo výške 496,10 € a jej zodpovedajúceho príslušenstva, teda úroku z omeškania vo výške 5% p. a. zo sumy 496,10 € od 30. decembra 2015 do zaplatenia a úroku vo výške 6,99% zo sumy 496,10 € od 30. decembra 2015 do zaplatenia, čo odôvodnila mimoriadnym záujmom na výsledku dovolacieho konania. Poukázala pritom na majetkový cenús vyplývajúci z citovaných ustanovení § 422 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP, keď účinnosťou CSP došlo k obmedzeniu prípustnosti dovolania vo veciach, ktorých predmetom je peňažné plnenie, ak toto nedosahuje určenú výšku - tzv. bagateľné veci. V tejto súvislosti vyslovila aj svoj názor vo vzťahu k ňou uplatnenému nároku v dovolacom konaní, keď konštatovala, že v danom konaní sa domáha o. i. aj istiny pohľadávky vo výške 496,10 €, čo odôvodňuje aplikáciu § 422 ods. 1 písm. b/ CSP. V zmysle § 422 ods. 1 písm. c/ CSP je však prípustnosť dovolania založená aj vtedy, ak je predmetom konania samostatné príslušenstvo pohľadávky, ktoré v čase začatia konania prevyšuje stanovenú výšku - v danej veci samo osebe výšku 2 898,45 €. Ak je teda dovolanie „bez istiny“ prípustné podľa písm. c/, vyznieva nelogicky a v rozpore s podstatou bagateľného cenús, aby bolo neprípustné v prípade, ak dovolateľ uplatňuje ešte väčší nárok. Pokiaľ je dovolanie prípustné za splnenia podmienky § 422 ods. 1 písm. c/ CSP, musí byť prípustné aj v prípade, že sa dovolateľ domáha zaplatenia ďalšieho nároku - istiny. V uvedenej časti dovolací súd dovolacie konanie zastavil (§ 446 CSP).

6/ Žalovaní sa k dovolaniu nevyjadřili.

7/ Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) preskúmal vec a zistil, že sú splnené procesné podmienky prejednávania veci. Dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

8/ V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9/ Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Právnu otázkou, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, je podľa dovolateľky otázka:

„Má veriteľ právo na zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutého úveru až do jeho vrátenia, a to aj za obdobie po (predčasnej) splatnosti úveru?“.

10/ So zreteľom na riadne nastolenie právnej otázky spôsobom zodpovedajúcim § 432 ods. 2 CSP dospel dovolací súd v danej veci k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobkyne je v danom prípade procesne prípustný v zmysle uvedeného ustanovenia CSP, keď v čase podania dovolania predmetná právna otázka v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola ešte vyriešená. Následne dovolací súd skúmal, či je dovolanie žalobkyne aj dôvodné. Dospel k záveru, že dovolanie je čiastočne dôvodné.

11/ V konaní nebolo sporným, že na základe zmluvy o stavebnom sporení č. 32530911/7930, uzatvorenej na cieľovú sumu 19 100 € a žiadosti o poskytnutie úveru, uzatvorili strany sporu 23. apríla 2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere k číslu úverovej zmluvy, na základe ktorej sa žalobkyňa zaviazala poskytnúť žalovaným medziúver vo výške 19 100 € s fixnou úrokovou sadzbou 6,99 € p. a., pri splnení všetkých podmienok zabezpečenia návratnosti medziúveru, a to na preklenutie obdobia do pridelenia cieľovej sumy a vzniku nároku na stavebný úver a klient (žalovaní) sa zaviazal finančné prostriedky medziúveru použiť výhradne na niektorý z účelov uvedených v § 1 ods. 2 Všeobecných obchodných podmienok pre stavebné sporenie FLEXIBIL, konkrétne na účel - rekonštrukcia nehnuteľnosti. Podľa

čl. III vyplatená časť medziúveru sa začína úročiť dňom jeho vyplatenia a klient sa zaviazal splácať poskytnutý medziúver celkovou odporúčanou mesačnou sumou vo výške 201 €, s tým, že splátka je splatná vždy prvý deň príslušného mesiaca, pričom musí byť uhradená v prospech stavebnej sporiteľne a pripísaná na účte klienta do 16. dňa príslušného mesiaca. Podľa čl. VIII bod 3, ak klient nezaplatí niektorú zo splátok podľa čl. III alebo V zmluvy na základe upomienky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, je stavebná sporiteľňa oprávnená požadovať okamžité splatenie úveru. Stavebná sporiteľňa má tiež právo požadovať okamžité splatenie úveru v prípadoch uvedených v § 12 ods. 2 VOP (čl. VIII bod 4 písm. a/). V prípade žiadosti o okamžité splatenie úveru sa zvyšuje platná úroková sadzba zostatku medziúveru o 5%

p. a. nad pôvodne dohodnutú úrokovú sadzbu od dátumu žiadosti o okamžité splatenie a klient sa zaväzuje splatiť celý zostatok pohľadávky aj s príslušenstvom na základe výzvy stavebnej sporiteľne (čl. VIII bod 6, 7). Keďže žalovaní poskytnutý úver neplatili, boli na túto skutočnosť žalobkyňou písomne upozornení. Napriek upozorneniu naďalej úver neplatili, preto boli písomnou výzvou z 26. novembra 2015 upozornení na úhradu celého zostatku úveru. Vzhľadom na nerešpektovanie ani tejto výzvy boli žalovaní žalobkyňou požiadaní písomnou žiadosťou

z 29. decembra 2015 o okamžité splatenie celého zostatku úveru dňom 29. decembra 2015, a to vo výške 20 203,04 €. Súčasne im bolo oznámené, že od uvedeného termínu sa zvyšuje platná úroková sadzba pre celý zostatok úveru o 5,00% p. a. nad pôvodne dohodnutú úrokovú sadzbu.

12/ V priebehu dovolacieho konania najvyšší súd uznesením, sp. zn. 5Cdo/42/2020 zrušil rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zamietol žalobu v časti požadovaného

zmluvného úroku uplatneného z nezaplatenej istiny od 22. 12. 2015 (t. j. od predčasnej splatnosti) do zaplatenia. V odôvodnení (odsek 14 - 24) uviedol:

12.1. „Otázka (ne)možnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení úverovej zmluvy, kde jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, je predmetom dlhodobej diskusie odbornej verejnosti, nakoľko jednoznačné legislatívne riešenie, ktoré by sa výslovne k problematike vyjadrilo, absentuje. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov pretrváva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru, kedy sa vyprofilovali tri skupiny rozhodnutí.

12.2. Jedna kategória rozhodnutí zmluvné úroky po zosplatnení úveru nepripúšťa a priznáva len úroky z omeškania. Odôvodňuje to tým, že po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom (rozsudok KS BA 3Co/129/2018, KS BA 4Co/86/2019, KS TT 24Co/51/2019, KS TT 24Co/769/2015, KS KE 11Co/168/2018, KS PO 22Co/67/2017, KS BB 12Co/311/2017, KS NR 25Co/211/2017, KS TN 19Co/57/2018, KS ZA 5Co/113/2019).

12.3. Druhá skupina rozhodnutí kumuláciu zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatnení úveru pripúšťa. Argumentuje zmluvnou autonómiou strán, kedy žiaden zákon výslovne nezakazuje dohodnúť úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná do jej faktického vrátenia veriteľovi, teda i za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškani so splnením svojho záväzku. Pokiaľ by takáto dohoda nebola prípustná, mohlo by to vyvolať absurdnú situáciu, keby sa dlžník porušením svojich zmluvných povinností splácať úverové splátky dostal do výhodnejšej pozície, v ktorej by napriek nevráteniu peňažných prostriedkov mal tieto vo svojej dispozícii naďalej bez povinnosti uhradiť odmenu za ich poskytnutie, t. j. zaplatiť veriteľovi úrok aj za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru vyvolanom porušením zmluvných povinností (rozsudok KS KE 5Co/297/2017, KS NR 7Co/116/2018, KS BA 16Co/108/2018, KS BA 8Co/138/2017, KS BB 43Cob/186/2013, KS NR 7Co/326/2017, KS TN 3Co/210/2018, KS ZA 11Co/12/2017).

12.4. Tretia skupina rozhodnutí pripúšťa kumuláciu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil. Vychádza z názoru, že aj po predčasnom zosplatnení úveru zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. patrí v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Súčasne vyslovila názor, že dojednanie, podľa ktorého veriteľovi patria v prípade omeškania dlžníka úroky až do skutočného vrátenia istiny úveru je pre dlžníka - spotrebiteľa nevýhodné, a preto v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné (rozsudok KS BB 17Co/120/2019, KS Košice 6Co/168/2018).

12.5. Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch). Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere § 497 a nasledujúce. Ustanovenia Občianskeho zákonníka sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné

prednostne aplikovať (§ 52 ods. 2 OZ).

12.6. Z ustanovenia § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, v § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

12.7. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa.

12.8. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplátou za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

12.9. Zosplatenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania.

Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednanja, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

12.10. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

12.11. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednanja, ktoré umožňuje navýšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navýšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 OZ.

12.12. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

12.13. Dovolací súd dospel k záveru, "že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí".

13/ Dovolací súd sa aj v predmetnej veci stotožňuje s uvedeným záverom.

14/ Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP). Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15/ Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

16/ Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.